

fælde at være ret og billigt, idet der naturligt herunder skal tages Hensyn til Arbejdets Karakter og vedkommende Fags eller Virksomheds Konkurrenceevne og hele økonomiske Stilling. Det bestemmes endvidere i denne Paragraf, at Rettens Kendelse kun skal have Lovkraft i et Aar, men at Dommens Virkninger, dersom Dommen ikke opsiges af en af Parterne, skal kunne løbe videre ud i Fremtiden.

I § 5 fastslaaes det, at Voldgiftsrettens Kendelse er endelig, og at den har samme Virkning som en mellem Parterne indgaaet Tarifoverenskomst. Heraf følger logisk, at Overtrædelse af en saadan Voldgiftskendelse i givet Tilfælde maatte indankes for den faste Voldgiftsret til Idømmelse af Bod og Erstatning. Der er paa dette Omraade ytret Tvivl om, hvorvidt saadanne Voldgiftsdomme nu ogsaa i det givne Tilfælde vilde blive overholdt. Jeg tillader mig at tro, at en Tvivl paa dette Omraade ikke er berettiget. En saadan Tvivl kunde lige saa godt rejses med Hensyn til den faste Voldgiftsret og blev for øvrigt ogsaa i sin Tid rejst. Da den faste Voldgiftsretsordning blev gennemført her i Landet, blev der fra adskillige Sider tvivlet om, at den faste Voldgiftsrets Kendelse i Retsstridigheder vilde blive efterlevet, men det har dog vist sig, at selv de største Organisationer bøjer sig for denne Rets Afgørelse, og Erfaringer fra baade Tyskland og Norge peger da ogsaa i samme Retning.

Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere en Udtalelse af det norske Socialdepartement, som findes i Socialdepartementets Indstilling til Stortinget i 1925 angaaende denne Sag. Socialdepartementet udtaler heri: „Det har særlig i den senere tid vært innvendt mot tvungen voldgift, at arbeiderne ikke vil respektere voldgiftsdommene og at staten ikke har midler til å gjennomføre disse, hvis arbeiderne vedvarende nekter å arbeide på de i dommene fastsatte vilkår.

Departementet skal her minne om, at arbeiderne lojalt bøjet sig for voldgiftsdommene av 1916 og 1920, tross arbeiderpartiets formelle protester mot voldgiftsinstitusjonen og tross den paa enkelte arbeiderhold uttalte misnøje med dommene. Voldgiftsloven av 1922 blev vedtatt med tilslutning av arbeiderpartiets stortingsrepresentanter, men det er kjent nok, at der i arbeiderkretser var sterk uenighet om partiets prinsipielle holdning ved denne anledning. Også de i 1922 avsatte voldgiftsdommer blev i det store og hele respektert av arbeiderne, tross de betydelige lønnsreduk-

sjoner, som fant sted. Der var visstnok enkelte undtagelser f. eks. den ulovlige fløterstreik ved Mollvall hengsle og den ulovlige boktrykkerstreik i Oslo. Men disse var efter departementets opfatning utslag av en gjæring blandt arbeiderne, som i kanskje vell så høi grad gikk ut over tariffavtalene....“ Og Socialdepartementet konkluderer da i følgende: „Denne motsetning mellem arbeidernes formelle protester og deres i praksis utviste lojalitet viser efter departementets mening, at voldgiftsdommene er kommet som den efter omstendighetene heldigste løsning paa en situasjon, som for arbeiderne selv var ikke mindre prekær enn for arbeidsgiverne og samfundet i det hele tatt. Der har i den seneste tid vært tegn til, at erkjennelsen herav begynner å trengje igjennem paa arbeiderhold, som før har stillet sig fiendtlig overfor voldgiftsinstitusjonen.“

I fuldkommen Overensstemmelse med den Tankegang, der her gives til Kende af det norske Socialdepartement, falder da ogsaa den Udtalelse, som den tidligere Statsminister, Stauning, fremkom med her i Tinget i Sommeren 1925 under den Forhandling, som da fandt Sted angaaende det paatænkte Provisorium vedrørende Stor-Lockouten i Danmark i det Aar, idet det ærede Medlem Hr. Stauning da udtalte følgende: „Selvfølgelig, som det fremgaar af, hvad jeg har sagt, vilde man have bøjet sig for Loven. Danske Arbejdere er virkelig ikke mindre lovydige end norske Arbejdere, og i Norge har man, Gud ved hvor mange Gange, haft Tvangslove under den ene eller anden Form med eller imod Arbejdernes Villie, og de har bøjet sig for Loven — selvfølgelig.“ Jeg tror ogsaa, at det her i Danmark er almindelig erkendt af Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, at ingen Organisation i det lange Løb kan bestaa, som sætter sig ud over Landets Lov, og hvis dette alligevel i enkelte Tilfælde skulde ske, er det min Overbevisning, at ved Vedtagelsen af det Lovforslag, der her foreligger, er der skabt saa stor Sikkerhed, som er fornøden og overhovedet mulig, for at der bag Udøvelsen af denne Lov vil staa en offentlig Mening saa stærk, at enhver, hvad enten det drejer sig om enkelte Personer eller Organisationer, der vil krænke Lovens Bestemmelser, vil bukke under i sin Kamp mod Samfundets lovmæssige Ordning.

Maa jeg til Slutning sige, at vi fra vor Side har ønsket at forelægge dette Lovforslag uden Hensyn til, om der i den øjeblikkelige Arbejdsituation herhjemme